

บทที่ 1

จูเซวีย ร่มดำ และราตรีที่สว่างไสว

หนึ่งเซวียวิ่งไปตามถนนใหญ่ท่ามกลางความมืด มือขวาคอยยกขึ้น ปาดเลือดที่ไหลย่อยบริเวณคางอยู่ตลอด ร่มดำกระแทกกับแผ่นหลังไป ตามจังหวะการวิ่ง ทุกๆ นาทีที่เคลื่อนคล้อย ปรากฏในดวงตาดำยิ่งม่นแสง คิ้วยิ่งขมวดเป็นปม บ่งบอกถึงความเจ็บปวดที่กำลังแบกรับ

สายตามันพร่าเลือนจนเห็นเสาผูกม้าข้างทางและเสาประตูปากทางเข้า ถนนการค้าบิดเบี้ยวเปลี่ยนรูปคล้ายสัตว์ประหลาดกำลังแยกเขี้ยวชูกางเล็บ เตรียมตะปบ

จังหวะการหายใจของมันถี่กระชั้น ลมที่ออกจากปอดร้อนลวกราวกับ หินหนืดที่ถูกพ่นออกจากภูเขาไฟ ในขณะที่อากาศซึ่งพยายามสูดเข้าไปกลับ เย็นเฉียบราวกับธารน้ำแข็ง

มันวิ่งอย่างสะเปะสะปะ ปอยครึ่งสะดุดพื้นจนหน้าเกือบคะมำ ความคิดสับสนและเลือนยิ่งขึ้นทุกขณะ จำได้แต่เพียงว่าต้องวิ่ง วิ่งไปได้ ไกลเท่าไรยิ่งดี!

สัญชาตญาณกระตุ้นให้มันวิ่งไปที่ร้านเหล้าปีใจ (เรียนเขียนพู่กัน) ในซอย สี่สิบเจ็ด อาจเป็นเพราะขอเพียงได้เห็นหน้าตาๆ ของเด็กหญิงรับใช้ มันจึง

8 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 4

จะรู้สึกปลอดภัยอย่างแท้จริง ความตั้งใจนี้มีพลังเข้มแข็งรุนแรงถึงขนาดทำให้มันสามารถลากสังขารที่บาดเจ็บสาหัสวิ่งจากเขตนครได้มาถึงที่นี่ได้ แต่ก็ด้วยสติที่เลอะเลือนจนไม่รู้ว่านี้คือถนนจูเซวี่ (วิหคชาติ) ซึ่งปกติมันพยายามหลีกเลี่ยงไม่เข้าไปใกล้

เลือดที่ไหลย่อยจากผ้าปิดหน้าสามารถใช้แขนเสื้อเช็ด แต่เลือดจากบาดแผลจำนวนนับไม่ถ้วนตามร่างกายกลับถูกร่มดูดซึมจนชุ่ม แล้วไหลหยดลงบนพื้นเหมือนบุปผาโลหิตดอกเล็ก ๆ เป็นทางยาวก่อนซึมเข้าไปในร่องหินยังไม่ทันจะส่วางดี ลมอรุณก็เริ่มโฉบชาย พัดเลือดที่ตากไว้ตามใต้ชายคา และธงมังกรเมฆาที่เสียบอยู่เหนือประตูเมืองให้สะบัดดังพื้พื้ เสียงฝีเท้าและกลิ่นเลือดจางๆ กลางสายลมหลอมรวมเข้าด้วยกันจนค่อยๆ ปลูกชีวิตหนึ่งที่ซ่อนอยู่กลางแผ่นดินมานานนับพันปีให้ตื่นขึ้นอย่างช้าๆ

ถนนจูเซวี่ที่กว้างขวางตรงแนวราวกับฟูกัน จู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็นเส้นทางที่ลูกโซนไปด้วยไฟโลกันตร์ยาวเหยียดไม่มีที่สิ้นสุด หนึ่งเขวี่รู้สึกว่าสองเท้าเหมือนกำลังย่ำอยู่บนก้อนกรวดที่ถูกเผาจนลุกไหม้ พื้นรองเท้าเกรียมกรอบจนทะลุ ก่อนเปลวไฟร้อนแรงเหล่านั้นจะลามเลียไปตามท่อนขาจนเนื้อหนังมังสาไหม้หลุดล่อน ลูกไหม้ก็กัดกินเข้าไปถึงกระดูก เจ็บปวดทรมานจนไม่อยากจะเป็นผู้เป็นคน

แต่มันยังคงวิ่งต่อไป แม้ว่าแต่ละก้าวจะสร้างความเจ็บปวดให้ถึงเพียงนั้น แม้ทุกฝีก้าวที่ย่ำลงไปเท้าของมันเหมือนถูกดาบจำนวนนับไม่ถ้วนระดมลับจนกลายเป็นเศษเนื้อแหลกเหลว

แล้วจู่ๆ มันก็หยุดชะงัก กุมหน้าอกตัวเองด้วยความเจ็บปวด!

เป็นเพราะมันรู้สึกราวกับว่ามีหอกยาวเล่มหนึ่งพุ่งลงมาจากท้องฟ้าเสียบทะลุหน้าอกออกหลังปักตรึงร่างมันไว้กับพื้น!

ความเจ็บปวดที่แผ่ซ่านขึ้นจากหน้าอกแผ่กระจายออกไปทุกรูขุมขนคล้ายกับจะฉีกกระชากมันออกเป็นชิ้นๆ ทำเอาความทรมานก่อนหน้ามลายหายวับ เพราะความเจ็บปวดในครั้งนี้มีอาจยกเอาความเจ็บปวดทรมานใดๆ ในโลกมาเทียบเคียงได้

หนังสือหน้าปิดเบี้ยวเหยเก เบิกตากว้างจนหางตาแทบฉีก มองหน้าอกตัวเองที่ไม่มีร่องรอยของบาดแผลหรืออาวุธใดๆ มองถนนที่เปลี่ยนรูปจนกลายเป็นอุโมงค์คดเคี้ยวสายหนึ่ง มองเมืองฉางอันที่กลายเป็นภาพมายาหลุดพ้นจากโลกแห่งความเป็นจริง ทุกสิ่งทุกอย่างที่มองเห็นล้วนมีเงาร่างมากมาย มีทั้งจริงและปลอม ส่วนตัวมันก็ยืนอยู่ตรงกึ่งกลางระหว่างภาพจริงกับภาพมายาเหล่านั้น

ทันใดนั้นมีเสียงหอบหายใจเบาๆ ดังขึ้นที่ข้างหู

มันใช้พลังเหลือสุดท้ายหันไปมอง มือที่ชุ่มเลือดกำด่ามตาบแนบ แต่ก็ไม่เห็นผู้ใด รอบด้านยังคงเป็นโลกที่เปลี่ยนแปลงไปจนดูแปลกพิสดารยิ่ง ใบหน้าขาวซีดดูจืดจางของมันเป็นมองไปรอบๆ อย่างงงงวย พยายามค้นหาว่าเสียงนั้นดังมาจากที่ใด

เสาคูกำลังข้างถนนที่ทำท่าจะเอนล้มเหล่านั้นกำลังหอบหายใจ บอกเล่าถึงความเจ็บปวดทรมานที่ถูกเชือกผูกรัดอยู่ทั้งวัน ป้ายผ้าสีเหลืองของร้านสุราก็หอบหายใจ บอกเล่าถึงความขุ่นเคืองที่ต้องทนฟังพวกขี้เมาพูดจาหยอกเย้าและโหลมสตรีทุกคำคืน คืนไหนที่ลำต้นสูงพังกำแพงบ้านหลังหนึ่งก็กำลังหอบหายใจ บอกเล่าว่าได้เห็นความลับที่น่าอัปยศของคนในบ้านมากเกินไป จวนจะถูกความชั่วร้ายรุมจนแห้งเหี่ยวอับเฉา ใบไม้ที่ร่วงลงบนฐานสิงโตหินก็กำลังหอบหายใจ บอกเล่าถึงเหตุผลที่ตนร่วงโรยก่อนถึงเวลาอันควร

สิงโตหินกำลังหอบหายใจ ท่อนไม้ที่ถูกสร้างขึ้นเป็นเรือนกำลังหอบหายใจ พื้นใต้ฝ่าเท้า ลมรุ่งอรุณ พระราชวังที่อยู่ห่างไปไกลลิบ กำแพงที่อยู่ใกล้ตัว เมืองฉางอันทั้งเมืองต่างกำลังหอบหายใจ โลกทั้งโลกล้วนกำลังหอบหายใจ

หนังสือเวียนฟังเสียงลมหายใจที่รุ่มลุ่มมาจากรอบด้าน ตะลึงลานทำอะไรไม่ถูกอยู่กลางถนน

แม้จะยกมือขึ้นปิดหู แต่เสียงลมหายใจเหล่านั้นยังดังก้องอยู่ในศีรษะของมัน

10 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 4

และแล้วเขาของมันก็อ่อนยวบ ก่อนล้มคว่ำหน้าไปกับพื้นอย่างช้าๆ โดยมีร่มคำค้นใหญ่กางปิดอยู่บนหลัง

เลือดจากตัวร่วมหยาดหยดลงสู่พื้น ซึมเข้าไปในร่องหิน

ถนนจูเซวียซึ่งปูลาดด้วยแผ่นหินมีรอยบุปผาโลหิตเป็นทางยาวจากเขตนครใต้เรื่อยขึ้นมาทางทิศเหนือ บุปผาโลหิตเหล่านี้เชื่อมต่อกันจนดูไปคล้ายตาข่ายโลหิตผืนหนึ่ง เลือดบนตาข่ายยามนี้ได้ไหลมารวมกันเป็นเส้น เชื่อมต่อเข้ากับกองเลือดที่อยู่ใต้ร่ม

และจุดที่เส้นโลหิตนี้ชี้ไปที่คือรูปจูเซวียที่อยู่ไกลออกไปข้างหน้า

รูปจูเซวียที่ถูกสลักไว้บนพื้นหินกลางถนนแบกแผ่นดินต่ำลงมาเป็นเวลานานนับพันปี แม้ว่าได้ต้อนรับจักรพรรดิองค์ใหม่ผู้มีพระทัยเฝ้าร้อนอีกเทิมมาแล้วหลายพระองค์ และได้ส่งจักรพรรดิที่สังหารพ่ายแพ้ให้กับกาลเวลาไปแล้วเป็นจำนวนไม่น้อยก็ตาม แต่สองตาที่ทรงอาณาภาพน่ายำเกรงของมันก็ยังคงสงบเฉยไม่เคຍแปรเปลี่ยน และดูเหมือนจะเป็นเช่นนี้ไปอีกนานชั่วกัปชั่วกัลป์

แต่มาบัดนี้แม้ดวงตาทรงศักดิ์ดานุภาพคู่นั้นจะยังนิ่งเฉย ทว่าในบรรดาขนสามเส้นบนศีรษะที่งดงามสุดจะพรรณนา เส้นทางขวากลับเล็กขึ้นช้าๆ รวากับเตรียมจะโผนทะยานขึ้นจากแผ่นหินสู่โลกแห่งความเป็นจริง!

หนิงเซวียนอนลึนสติอยู่ใต้ร่ม ย่อมไม่มีทางรู้ว่ารูปสลักจูเซวียที่อยู่ห่างออกไปนั้นเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างน่าอัศจรรย์ และยังไม่ว่าพลังพิฆาตที่มีอาณาภาพทำลายล้างรุนแรงมหาศาลราวกับสังสมมาแต่โบราณกาลได้คืบคลานเข้ามาใกล้ตัวมันแล้ว

เลือดที่ซึมลงตามร่องหินไหลตรงดิ่งไปยังรูปสลักจูเซวีย ซึมเข้าตามลวดลายตรงส่วนปีก ก่อนเดือดปุดเผาไหม้กลายเป็นไอสีแดง จากนั้นก็ถูกพลังความร้อนที่มองไม่เห็นเผาผลาญทำให้บริสุทธิ์จนกลายเป็นอากาศธาตุไปอย่างรวดเร็ว

บุปผาโลหิตที่ยังเหลืออยู่รวมทั้งที่รวมตัวเป็นทางอยู่ตามถนนก็เริ่มเดือดเป็นไอก่อนถูกทำให้บริสุทธิ์แล้วปลาสนาการไป ในที่สุดมฤตยูนี้ก็ไล่มาถึง

ได้ร่วม จากนั้นเริ่มเข้ากินกินร่างของหญิงเซวีย!

ความร้อนระดับไฟบรรลัยกัลป์ที่มองไม่เห็นนี้ราวกับจะแผดเผาทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกมนุษย์ให้ราพณาสุร คราบเลือดบนกายหญิงเซวียระเหิดหายไปอย่างรวดเร็ว แขนและไบหน้าที่อยู่นอกร่มผ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นแดงก่ำ เส้นผมที่ปรกหน้าผากเริ่มแห้งกรอบส่งกลิ่นไหม้ เล็บที่จิกอยู่บนพื้นผิวถนนก็เริ่มเหี่ยวแห้งดำคล้ำ

ไบไม้ไบหนึ่งถูกลมพัดลอยมาตอกอยู่บนหลังมือ ก่อนถูกลมอีกหอบพัดลอยไปตกบนกลางถนน ลีลันยังคงเซียวขจีไม่เปลี่ยนแปลง มดตัวหนึ่งถูกไบไม้นั้นชูขวัญให้หวาดกลัว ต้องรีบไต่ขึ้นไปบนหลังมือแล้วไต่ลงอีกด้าน จึงยังคงรักษาชีวิตเอาไว้ได้ แต่หากไม่เกิดเรื่องนอกเหนือความคาดหมายขึ้นอีก อีกสักครู่หญิงเซวียคงไม่แคล้วต้องถูกพลังความร้อนลึกลับที่ปล่อยออกมาจากรูปสลักจูเซวียเผาไหม้จนระเหิดหายกลายเป็นอากาศธาตุไปด้วยอย่างแน่นอน

ที่ว่าคล้ายชีวิตของมันได้ถูกฟ้าลิขิตเอาไว้แล้ว เรื่องนอกเหนือความคาดหมายพลันอุบัติขึ้น เพราะวินาทีนั้นเงาดำแถบหนึ่งก็เข้าปกคลุม บดขยี้มดที่น่าสงสารตัวนั้นจนตาย

ร่วมคำถูกลมยามรุ่งอรุณพัดไหวพะเยิบพะยาบ ก่อนค่อยๆ ขยับเข้าคลุมร่างหญิงเซวียอย่างนุ่มนวล เหมือนปทุมลีต่าสิ้นระริกอยู่กลางสายลม ทันทีที่ขยับ ไบไม้นั้นก็กลายเป็นน้ำแข็งไปในทันที พอถูกลมพัดก็แตกกระจายเป็นเกล็ดน้ำแข็งปลิวว่อนไปตามลม

กระโอเย็นเย็บเยียบแผ่กระจายออกจากตัวร่วม แทรกซึมเข้าสู่ร่างที่ร้อนเป็นไฟของหญิงเซวียอย่างเชื่องช้าแต่เปี่ยมไปด้วยอำนาจที่ไม่มียิ่งใดขัดขวางได้ ครู่หนึ่งให้หลังไบหน้าและแขนที่แดงก่ำก็ค่อยๆ เปลี่ยนกลับเป็นขาวซีดตั้งเดิมจากการที่เสียเลือดไปมาก เส้นผมที่แห้งกรอบกลับคืนสู่ความสลวยเป็นมันเหมือนขนอีเกา เล็บมือก็เช่นกัน กลับคืนสู่ความมันวาวเป็นประกายอีกครั้ง

รูปสลักจูเซวียคล้ายสำเนียงกิ่งงะไรบางอย่าง ดวงตาที่ทรงอำนาจคู่นั้นเหมือนจะเหลือบแลมาทางหญิงเซวียอย่างกังขา

12 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 4

พริบตานั้นชนบนศირษะที่แสนจะสวยงามก็กระดกขึ้นพร้อมกันทั้งสามเส้น!

แทบจะในเวลาเดียวกัน ร่มดำที่กางคลุมร่างหนึ่งเขวียอยู่ก็คล้ายจะสิ้นไหวเร็วขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า!

บนทุ่งรกร้างสีดำ ลมดำทะมึนพัดตั้งอุ้ง กวาดทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้า ความแรงของลมหอบเอากรวดดินดำๆ ฟุ้งกระจายขึ้นไปบนท้องฟ้า มองไปคล้ายจะพาให้แสงอันร้อนแรงของดวงตะวันเปลี่ยนเป็นสีดำตามไปด้วย

ห่างออกไปมีภูเขาน้ำแข็งสีดำอยู่ลูกหนึ่งกำลังละลายอย่างรวดเร็ว ภายใต้แสงแรงกล้าของตะวันจนเกิดการยุบตัว บางส่วนทยอยถล่มลงมา ไม่หยุดหย่อน น้ำจากการละลายตัวจำนวนมหาศาลผสมเข้ากับดินดำๆ ก่อนไหลป่าทะลักไหลออกไปรอบทิศ

ขณะที่ภูเขาน้ำแข็งสีดำกำลังล่มสลายกลายเป็นคลื่นยักษ์ที่กำลังจะถาโถมเข้าทำลายล้างโลกใบนี้ ภูเขา รัตริสว่างไสวกก็พลันมาเยือน ปลดปล่อยไอเย็นที่ควรจะหนาวเหน็บแต่กลับอบอุ่นจนหาสิ่งใดเปรียบมิได้ออกมา

หนึ่งเขวียยืนอยู่ในความเว้งว่าง มองภาพความพึงพินาศย่อยยับของโลกตรงหน้าอย่างท้อแท้สิ้นหวัง มันไม่ทราบว่ที่นี้คือที่ใด แต่รู้ว่านี่มิใช่ความฝัน สิ่งที่เห็นอยู่นี้ชัดเจนและแน่นอน ก็เหมือนกับที่มันเห็นอยู่กับตาว่าแสงสว่างเข้าครอบครองพื้นที่บนท้องฟ้า แต่ในใจกลับรู้ว่านี่เป็นตอนกลางคืน

รัตริสว่างไสวเข้าขวางกันแสงตะวันอันดำมืดร้อนแรง การหลอมละลายและการถล่มทำลายของภูเขาน้ำแข็งเริ่มชะลอตัว ไอเย็นยะเยิบที่แผ่กระจายลงมาก็เริ่มทำให้น้ำที่กำลังกวาดทำลายทุ่งรกร้างนั้นแข็งตัวขึ้น

โลกกำลังสร้างตัวขึ้นใหม่ ภูเขาน้ำแข็งสีดำลูกนั้นกำลังก่อตัวสูงตระหง่านขึ้นอีกครั้ง แม้เชื่องช้าแต่ก็มั่นคง

แผ่นฟ้าและผืนปฐพีกลับคืนสู่ความสงบ รัตริหวนคืนสู่สีลันที่ควรจะเป็นอีกครั้ง ธารน้ำแข็งสีดำบนทุ่งรกร้างไม่ทราบว่หายไปตั้งแต่เมื่อใด

ราวกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างมิเคยเกิดขึ้นมาก่อน หรือไม่ก็ทุกสิ่งทุกอย่างได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วอย่างสิ้นเชิง

ดวงตะวันอันอบอุ่นดวงนั้นส่องแสงให้แสงสว่างแก่โลก หลอมละลายหิมะที่จับตัวสะสมกันอยู่บนยอดเขาจนกลายเป็นธารน้ำเล็กๆ ซึมเข้าใต้กองหิมะ แล้วหายไปใต้อ่างน้ำแข็งสีฟ้าหม่นใต้ดิน

ไม่ทราบว่าการเวลาล่วงเลยไปนานเท่าใด บนทุ่งรกร้างห่างไกลจากภูเขาน้ำแข็ง หินเล็กๆ ก้อนหนึ่งไหวตัวเบาๆ ก้อนกลิ้งหลุนๆ ไปด้านข้างเปิดทางให้สายน้ำเล็กๆ จากตาน้ำข้างใต้ไหลเอ่อออกมา แล้วค่อยขยายตัวอย่างช้าๆ จนกลายเป็นธารน้ำยาวเหยียดไปสู่สุดขอบโลก

ข้างๆ ธารน้ำใสปรากฏต้นหญ้าเล็กๆ ต้นหนึ่งที่ดูอบอุ่นบางแต่กลับแข็งแกร่งมั่นคงงอกเงยขึ้น

โลกนั้นหายไป หนึ่งเขวียตื่นขึ้นจากสลบไสล

สิ่งแรกที่เห็นคือซากมดและเศษใบไม้ที่แหลกลาญเป็นเกล็ดน้ำแข็ง หลังจากเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง หนึ่งเขวียก็พยุงตัวลุกขึ้นจากพื้นอย่างยากลำบาก พยายามขบคิดว่าตัวเองสลบไปนานเท่าใด แต่พอได้ยินเสียงขลุ่ยส่งสัญญาณและเสียงเกือกม้ากระทบพื้นดังเข้ามาใกล้ ก็นึกขึ้นได้ว่าตอนนี้มันนอนอยู่กลางถนนซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเศร้ายิ่ง จึงกัดฟันกรอดกระตุ้นตัวเองให้สติสัมปชัญญะแจ่มใส รีบลากสังขารที่อ่อนล้าหลบเข้าซอยเล็กๆ ข้างทาง

เลือดที่เคยไหลนองพื้นอันตรธานหายไปราวกับถูกฝนชะล้างไปหลายสิบรอบ จากนั้นก็ถูกแสงแดดแผดเผาอีกจนแห้งเหือด มันไม่ทันสังเกตว่าเนื้อตัวตอนนี้ไม่มีคราบเลือดแม้สักหยดเดียว สะอาดสะอ้านราวกับเพิ่งแช่ตัวอาบน้ำในอ่างไม้ของเรือนหงซิวเจา (นางงามเพรียกหา) มาครั้งก่อนคืน

ในสมองมันยามนี้มีแต่ความทรงจำอันเลือนรางอยู่เพียงเรื่องเดียว ส่วนการปะทะกันระหว่างภาพสลักจูเซวียกับร่มดำสำหรับมันแล้วเสมือนเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้น เพราะขณะนั้นมันสลบ มิได้รู้เห็นในปรากฏการณ์แปลกพิสดารที่เกิดขึ้น

พอวังเข้าซอย มันก็รีบถอดเสื้อคลุมตัวนอกที่ขาควีนออก จึงค่อยพบว่า

14 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 4

บนลือปราศจากคราบเลือด แม้ในใจบังเกิดความสงสัยอย่างรุนแรง แต่ตอนนั้นสถานการณ์คับขัน ทางกรกำลังไล่ล่ามัน ไม่มีเวลามาชบคิดหาสาเหตุ จึงฉีกชายเสื้อส่วนหนึ่งออกมาแขวนไว้บนกิ่งไม้ จากนั้นโยนส่วนที่เหลือเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง

บริเวณหน้าอกยังคงทำความเจ็บปวดทรมานให้มันจนแทบขาดใจ หอกยาวไร้รูปที่แทงลงมาจากฟ้าเล่มนั้นเหมือนกับยังเสียบคาร่างมันอยู่ แต่ละก้าวที่เหยียบย่างลงไปล้วนทำให้มันหน้าซีดตัวสั่น เพราะแค่เคลื่อนไหว ร่างเพียงเล็กน้อย แผลที่ถูกแทงตรงหัวใจก็คล้ายจะถูกฉีกทิ้งให้ขยายใหญ่ขึ้น

หญิงเซวียยื่นมือลั่นเท้าไปคว้าขอบกำแพงเตี้ย ผืนสูดหายใจออกแรง กระโดดข้าม เเดินย่องผ่านเจ้าของบ้านที่ยังคงหลับอู่ หยิบเสื้อฟ้าอมเขียวที่แขวนอยู่บนราวไม้ไผ่มาสวมใส่อย่างรวดเร็ว

มันตระเตรียมจะใส่ยารักษาบาดแผลขณะสวมใส่เสื้อ แต่แล้วก็ต้องตะลึงเมื่อพบว่าบาดแผลที่ถูกกระเบื้องบินทำร้ายจนเลือดไหลโกรกกลับสมานตัวแล้ว ทว่าการสมานตัวแบบนี้ทำให้เกิดจากการที่บาดแผลหายสนิท แต่กลับเหมือนถูกคนใช้ไฟลนเพื่อให้เลือดหยุดไหล โดยที่อาการบาดเจ็บและความเจ็บปวดแสนสาหัสยังคงอยู่

แสงอรุณกำลังจะเบิกฟ้า หญิงเซวียลัดเลาะไปตามตรอกซอกซอย บางเวลาต้องหลบเข้าหลังต้นไม้หรือป็นชั้นบนหลังคาเพื่อหลบการค้นหา พยายามไปให้ห่างจากเสียงขลุ่ยเตี๋ยนภักย์ที่ตั้งระคายหูใกล้เข้ามาทุกที

เมื่อต้นคืนกลับมาถึงซอยสี่สิบเจ็ด มันพบว่าไม่อาจกลับเข้าบ้านไปรักษาตัว เพราะมือปราบจากที่ว่าการได้ถือเชือกและชื่อคาเดินเคาะประตูสอบถามไปตามร้านรวงบนถนนแล้ว

ขณะชมวดคิ้วลอบมองร้านค้าทั้งหลายถูกเคาะประตู มันก็บังเกิดความวู้อีกอยากโอบอย่างรุนแรงจนต้องรีบยกมือปิดปาก ถลันหลบเข้ามุมมืด ฟังกำแพงหอบหายใจถึงกระชั้น พยายามข่มกลิ่นไม่ให้ออกมา

และแล้วรถม้าคันหนึ่งก็วิ่งมาถึงหน้าปากซอย ช้างผนังรถประทับตรา ลัญลักษณ์ของสถานศึกษาไว้

หนึ่งเซวียจ้องรถม้าที่มารับตัวเองไปเรียนทุกวันเซมิ่ง เจียหูฟังเสียงประตูร้านถูกเปิดออกดังแว่วมาเป็นระยะ ในใจนึกคำนวณเวลาอยู่เงียบๆ

ครั้นแล้วก็ยืนเท้าถีบกำแพงด้านหลัง ใช้พลังที่เหลืออยู่เฮือกสุดท้ายสร้างตัวเองพุ่งไปที่รถม้า มือขวากระชากประตูออกแล้วมุดตัวเข้าไป โดยพยายามให้เกิดเสียงและแรงสั่นสะเทือนน้อยที่สุด

มือปราบที่กำลังสอบถามเจ้าแก่ร้านขายของเก่าปลอม หางตาคล้ายเห็นอะไรแวบๆ จึงหันมามองอย่างตื่นตัว แต่กลับเห็นเพียงปากซอยที่ว่างเปล่าไร้ผู้คน มีแค่รถม้าคันหนึ่งจอดอยู่

"เข้าอย่างนี้ ไฉนถึงมีรถม้าจอดอยู่"

มันขมวดคิ้วพึมพำกลางซบับเท้าจะเดินไปดู

เจ้าแก่ร้านขายของเก่าปลอมอ้าปากทวาดทอด เหลือบตามองแวบหนึ่งแล้วช่วยตอบไขข้อข้องใจ

"นั่นคือรถม้าที่มารับเจ้าแก่หนึ่งไปสถานศึกษา ทุกวันจะมารออยู่ที่นั่นในเวลานี้แหละ"

พอได้ยินคำว่าสถานศึกษา มือปราบก็ชะงักเท้า หัวเราะเยาะให้กับอาการตื่นตูมของตัวเอง กล่าวกับเจ้าแก่ที่ยังหาไม่หยุดอย่างปลานปลืมยินดีว่า

"ซอยนี้ของพวกเราถึงกับมีคนสามารถเข้าเรียนในสถานศึกษาได้ด้วยรี หาได้ยากจริงๆ"

ภายในรถม้า หนึ่งเซวียมองมือปราบที่กำลังสนทนากับเจ้าแก่ร้านอย่างออกรส เมื่อแน่ใจว่าไม่มีปัญหาใดๆ แล้วก็ปล่อยมันลง ใช้มือเคาะผนังรถเบาๆ กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนระโหย

"เหล่าตัวน*ไปกันเถอะ"

เหล่าตัวนคนขับรถม้าสะดุ้งเฮือก หันกลับไปมองก็เห็นเงาดำๆ หลังมันจิงอุทานอย่างประหลาดใจ

"เจ้าแก่หนึ่ง? ขึ้นรถมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมเข้าถึงไม่รู้ตัว วันนี้ท่านตื่นเข้าดีจริงๆ"

* เหล่า เป็นการเรียกหาที่แสดงถึงความสนิทสนม ตามด้วยแซ่ของผู้ที่ถูกเรียก

16 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 4

"วิชาจารีตธรรมที่เรียนเมื่อวานข้ายังไม่ได้ทบทวน วันนี้เลยจะรีบไปอ่านลัทธิรอบสองรอบก่อน"

หญิงเซวียอธิบายถึงตรงนี้ก็ชะงักไอลอย่างรุนแรงจนตัวงอ มันรีบยกแขนเสื้อขึ้นปิดปาก

คนขับรถม้ารีบหันมาถามอย่างเป็นห่วง

"เป็นไรหรือไม่"

หญิงเซวียตอบเสียงแหบแห้ง

"เมื่อคืนร้อนอบอ้าวไปหน่อย จึงละโมภกินน้ำแข็งไปสองถ้วย หนาวช้ำยังเอาน้ำในบ่อรดศีรษะไปอีกหลายถัง คงจะเป็นหวัดแล้ว"

คนขับรถม้าหันกลับไป มือหนึ่งถือเชือก อีกมือถือแล้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นหวัดในหน้าร้อนนี่น่ารำคาญใจที่สุด แต่ท่านอายุยังน้อย อยู่ในวัยซีกheimเลือดลมเดือดพล่าน กลับไปร้านแล้วดื่มน้ำชาสักถ้วยก็ไม่เป็นไรแล้ว"

พอได้ยินคำว่าเลือดลมเดือดพล่าน ไม่รู้ว่าทำไมหญิงเซวียจึงใจเต้นแรงด้วยความหวาดหวั่น มันนั่งงันไปครู่หนึ่งก่อนเหลือบตาลงมองแขนเสื้อ พพบว่า มีหยดเลือดเล็กๆ อยู่สองจุด จึงกำแขนเสื้อส่วนนั้นไว้ในมือ

ฉางอันเป็นเมืองที่ที่ดินมีราคาแพง โดยเฉพาะที่ตามริมทะเลสาบราคา ยิ่งแพงสุดกว่า คนที่มีปัญญาพักอาศัย ถ้าไม่ร่ำรวยก็ต้องเป็นบุคคลสูงศักดิ์เหยียนชู่ซิงอาจารย์ด้านศิลปะการชงชา แม้จะไม่ใช่ที่ต้องการของราชสำนัก แต่ในแวดวงของคนชั้นสูงก็ยังนับว่ามีชื่อเสียงอยู่บ้าง การต่อสู้ในเรือนน้อยริมทะเลสาบจึงได้สร้างความตื่นตระหนกตกใจให้แก่ผู้คนที่อาศัยอยู่ในละแวกนั้น เมื่อพบว่าศิระเหยียนชู่ซิงถูกตัด ที่ว่าการฉางอันรวมไปถึงกองกำลังอวี๋หลิน (กองกำลังองค์กรรักษาพระองค์) จึงรีบเร่งลงมือตรวจค้นตามจับอย่างเอาจริงเอาจังทันที

ตอนนี้ประตูเมืองเพิ่งเปิด ยังมีโอกาสกักตัวฆาตกรเอาไว้ในเมืองได้ไม่สายเกินไป พวกมือปราบออกตระเวนสอบถามชาวบ้านไปทั่วทุกซอกทุกมุม กองกำลังอวี๋หลินก็วางกำลังสกัดไว้ตามถนน ส่วนการตรวจคนเข้าออกที่ด่านประตูเมืองก็ยิ่งทวีความเข้มงวดกวดขัน

แต่ต่อให้ตรวจสอบอย่างเข้มงวดเพียงไร สุดท้ายก็ยังมีภาระเว้นหรือเลือกปฏิบัติอยู่ดี อย่างน้อยกับรถม้าที่มีตราสัญลักษณ์ของสถานศึกษา ทำหน้าที่รับส่งผู้เข้าเรียน ทหารเฝ้าประตูเมืองที่ขึ้นหน้าดุนั้นเพียงแค่อถามลวกๆ สองสามประโยค เลิกม่านมองเข้าไปในประทุนรถแหวนหนึ่งก็โบกมือให้ผ่านได้

หญิงเซวียเลิกม่านหน้าประทุนรถ มองไปที่อุโมงค์ทางออกประตูเมือง ในใจคิดว่าหากมิใช่เพราะคราบเลือดตามร่างกายได้หายไปเองอย่างน่าอัศจรรย์วันนี้คงยากที่จะผ่านด่านไปได้ จวบจนบัดนี้มันยังไม่รู้ว่าเลือดในตัวที่ไหลหยดลงบนถนนหญิงเซวียได้ถูกเผาไหม้กลายเป็นไอและถูกความร้อนระดับไฟปรลัยกัลป์ทำให้บริสุทธิ์กลายเป็นอากาศธาตุไปหมดแล้ว มิเช่นนั้นทหารจากกองกำลังอวี๋หลินจะต้องตามรอยเลือดมาจนเจอมันในสภาพบาดเจ็บสาหัสอย่างแน่นอน

เสียงฝีเท้าม้าวิ่งกุกกัก เสียงล้อรถบดพื้นถนนดังแกรกๆ หญิงเซวียปล่อยให้แสงอรุณแรกที่มาเยือนเมืองฉางอันสาดส่องไปหน้าอันอ่อนวัย ขาวสะอาดของตัวเองผ่านม่านหน้าต่างที่ถูกแหวกออก ชับแน่นผิวหน้าที่ซีดอยู่แล้วให้ยิ่งซีดขึ้นไปอีก มันทรีตาลง สมองพลันนึกถึงแสงตะวันสีดำในโลกใบนั้น นึกถึงเรื่องที่ยธิบายไม่ได้มากมายซึ่งเพิ่งเกิดขึ้นกับตัวเอง แต่ความเจ็บปวดสุดจะทนทานทำให้มันไม่มีแก็จครุ่นคิดต่อได้ ได้แต่ฝืนออกแรงเอาดาบซุกไว้ใต้ที่นั่น

รถม้าจอดลงตรงหน้าสถานศึกษา หญิงเซวียก้าวลงจากรถเดินเข้าไปอย่างเชื่องช้า ทางเดินที่เจียบวังเวงอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของนุพวาและกลิ่นหญ้าเขียวขจีวันนี้กลับดูยาวไกลกว่าปกติ แต่ละก้าวที่เดินสร้างความทุกข์ทรมานเกินกว่าจะบรรยาย เพื่อไม่ให้ใครสังเกตเห็นอาการและความผิดปกติของมัน ต่อให้เจ็บปวดเพียงใดมันก็ได้แต่อดทน แม้แต่คิ้วก็ไม่ยอมขมวด

สภาพร่างกายเช่นนี้ไม่มีทางเข้าเรียนได้ หญิงเซวียรู้ดี หากมันยังขึ้นตั้งต้นคงต้องกระอักเลือดล้มตายไปต่อหน้าต่อตาอาจารย์และสหายร่วมห้อง

18 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 4

ทั้งหลายเป็นแน่ ดังนั้นมันจึงเดินตัดเข้าตรอกด้านข้างผ่านบริเวณหนองบึง ไปถึงหน้าหอจิวชู

หอจิวชูเปิดให้ศิษย์ทั้งหลายเข้าออกได้ตลอดเวลา ตอนนี้อย่างเข้าครู อาจารย์ประจำหอตำราและผู้ดูแลทั้งสี่ต่างก็ยังไม่มา หนิงเซวียผลักประตู เดินเข้าไปแล้วใช้มือขวาทาบผนัง พยุงตัวเดินขึ้นบันไดไปอย่างยากลำบาก

มาถึงชั้นสองที่แสนจะคุ้นเคย มองตำราฝึกฉวนที่วางเรียงรายอัดแน่น เต็มชั้น แล้วจู่ๆ มันก็ชะงักนิ่งงันไป บังเกิดความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะอ่าน ทั้งนี้เพราะรู้สึกสังหรณ์ใจว่านี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้ขึ้นมาอยู่ที่นี้ และอาจเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้มีโอกาสอ่านตำราอันมีค่าเหล่านี้

แต่สุดท้ายมันก็ได้หิบบตำราลงมาอ่าน และไม่มีกะจิตกะใจจะไปดูว่า เงินผีเสื้อที่ซื้อความไว้ให้หรือไม่ ผีนลากลังซารเดินไปจนสุดแถวของชั้นวาง หนังสือ ทรวดกายลงนั่งบนพื้นข้างหน้าต่างที่ประจำของมัน

อีกลักครู่เจี้ยวโซ่ว (ศาสตราจารย์) หญิงก็คงมาคิดตัวอักษรตามปกติ หากถูกนางพบเห็นในสภาพเยี่ยงนี้ควรจะอธิบายว่าอย่างไร แต่บางทีอีกลักครู่ตนก็อาจจะหลับตาไปตลอดกาลแล้วก็ได้ ยังจะต้องกังวลหาคำอธิบายใดๆ อีกเล่า

เป็นเพราะเสียเลือดมาก อวัยวะภายในก็ถูกทำร้ายด้วยพลังพิสดาร ความนึกคิดของหนิงเซวียจึงค่อนข้างเลอะเลือนสับสน เหมือนใยขาวจากเม็ด หลิวที่ปลิวตามลมลอยล่องไปอย่างไร้ทิศทาง

มันก้มลงมองหน้าอก รับรู้ถึงความโหวงเหวว่างเปล่าและความเจ็บปวด ที่เหมือนจะฉีกกระชากร่างกายออกเป็นชิ้นๆ จนต้องยกมือขึ้นเทาขึ้นลูบคลำ โดยไม่รู้ตัว

แต่มันก็ได้คลำเจอหอกที่แทงลงมาจากปากฟ้าไม่ ทั้งยังคลำไม่เจอเลือด แม้แต่หยดเดียว แต่กลับมั่นใจว่าหน้าอกตัวเองถูกหอกเล่มนั้นแทงทะลุจริงๆ

ทะเลจนเป็นรูใหญ่บ่อเริ่ม

จะต้องตายไปแบบนี้หรือ หนิงเซวียคิดอย่างเศร้าใจ ขณะเดียวกัน ก็รู้สึกถึงความมั่งงุ่นที่จู่โจมเข้ามา หนิงตาเปลี่ยนเป็นหนักอึ้งเหมือนถูกถ่วง

ด้วยตะกั่ว คอยแต่จะปิดลงอยู่ร่ำไป

มันปลดคมต่ำลงวางกับพื้น จากนั้นพึงหลังเข้ากับผนัง หลับตาพลาถ
ถอนใจเฮือก สองขาเหยียดยาวต่างออกเล็กน้อย เหมือนกับที่จิวเออร์หนึ่ง
พึงกำพวงสี่เท้ารอคอยความตายในคืนวันฝนตก

ภายในหอไม้ปรากฏเสียงฝีเท้าแผ่วเบา ร่างบอบบางของเจียวโซ่วหญิง
เดินเข้ามาช้าๆ พอเห็นหญิงเขวียกก็ขมวดคิ้วเรียวบาง สายตาเลื่อนไปตกอยู่
บนร่มดำซึ่งวางอยู่ข้างกาย

หลังเฟ่งมองร่มคันนั้นอยู่ครู่หนึ่ง คิ้วเรียวก็ยิ่งขมวดแน่น พอเลื่อน
สายตามาที่หญิงเขวียกครา ใบหน้าที่เคยสงบนิ่งก็ฉาบเทาไปด้วยความสนใจ
ใคร่รู้

"คนที่ทำให้จิวเขวียกแสดงความโกรธเกรี้ยว...คือเจ้า หรือว่าเป็นร่มดำคัน
นี้กันแน่"

เห็นหนุ่มน้อยกำลังจะตาย แต่นางกลับไม่มีทีท่าว่าจะช่วยเหลือ เพียง
ถอนใจเบาๆ กล่าวอย่างเสียดายว่า

"อยากู้อัจฉริยะ เด็กหนุ่มอาภัพที่ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกฝนคนหนึ่ง
โฉบจิ้งจอกความลับที่แม้แต่ข้าก็ดูไม่ออกเอาไว้ในตัวได้มากมายถึงเพียงนี้

เพราะติดที่คำสัญญา ข้าจึงช่วยเหลือเจ้าไม่ได้ ไม่อย่างนั้นข้าก็อยาก
จะเห็นจริงๆ ว่าหลังจากเจ้าฟื้นขึ้นมาแล้ว จะเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างไรบ้าง"

ใบหน้านางเปล่งประกายสดใสอ่อนวัยไม่เข้ากับอายุ พูดต่อไปว่า

"ข้าจะลาป่วยแทนให้ ขณะเดียวกันก็หวังว่าเฮาเทียนจะประทาน
ความเมตตาให้เจ้าได้รอดชีวิต แต่ถ้าผิดไปจากนี้ก็อย่าตำหนิหรือโกรธเคือง
ข้า ต้องโทษตัวเจ้าเองที่ปรากฏตัวเร็วไปปีสองปี"

ครู่หนึ่งให้หลังนางก็ยกน้ำเปล่าหนึ่งชามหม่นโถงสองลูกมาวางทิ้งไว้
ข้างกายมัน แล้วเดินกลับไปนั่งคึดตัวอักษรต่อ เหมือนไม่รับรู้ว่าจะห่างไป
ไม่ไกลมีหนุ่มน้อยที่ชีวิตกำลังจะปลิดปลงอยู่คนหนึ่ง

เสียงจิกจั่นเริ่มระเบ็งเซ็งแซ่ต้อนรับแสงแดดยามเช้าที่ค่อยๆ แแรงขึ้น
บ่งบอกถึงกลิ่นอายคิมหันต์ที่เข้มข้นมากขึ้นทุกที

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)